Стояв сонячний весняний день. Блакитне небо було чисте, лагідний вітерець гуляв над зеленими левадами, пестячи яскраві квіти.

Гарненький білий цапик вистрибував на подвір'ї високого будинку біля припнутої кози.

— Ме! Ме! — гукав він.— Коли вже нас поведуть на пасовисько? Я вже тут занудився.

— Почекай,— відповідала йому мати.— Хіба не знаєш, що наша господиня тісто місить? Ось напече хліба, тоді й поведе нас у поле.

— У поле? — радісно підстрибнув цапик.— Я там ніколи не був. Відтоді як народився, нас беруть лише в гори. Що таке поле, мамо?

— Це рівна земля, дитинко. Там є дерева й багато пшениці. Звідти приносить нам господиня траву, там і ячмінь росте, який ти любиш. І річка тече.

— О, то там чудово! Скажи, мамо, а поле видно з тієї скелі, що за хатою?

— Авжеж, видно.

— От добре! Я вилізу на неї, подивлюся.

— Вилазь, коли вже така нетерплячка,— осміхнулася мати,— тільки не барися, бо скоро прийде господиня.

Побіг цапик за будинок і сміливо пострибав з каменя на камінь угору, на скелю, за якою починалося урвище. А внизу, скільки око сягає, прослалася широка зелена долина.

— То ось воно яке, поле! — зачудовано зітхнув цапик.— Ніколи такого простору не бачив.

Дивився він у далечінь і не міг надивитися. Раптом згадав про річку.

"Де ж вона є? — думає.— Щось не видно..."

Але в цю саму мить його гукнула мати:

— Ходи сюди! Вже господиня наша прийшла!

— Ще трішечки, мамцю, я тільки річку знайду й одразу дожену вас.

— Гляди, не гайся!

— Ні. Ходіть без мене, я недовго. Дорогу я вже бачу!

Господиня відв'язала козу й пішла з нею. Про цапика вона не турбувалася, бо знала — він їх наздожене. Хіба ж він залишиться без матері бодай на хвилину?

Отож і рушила вона. А цапик зі скелі роздивлявся й роздивлявся навсебіч.

Раптом його око завважило щось унизу. Приглянувся — аж то здоровенний сірий вовчисько біжить кудись манівцями.

Не злякався цапик. Хіба ж вовк його дістане на такій висоті? І схотілося малому познущатися з сіроманця. Він гукнув:

— День добрий, дядьку вовче! Що це ви біжите, а сюди й не дивитеся? Загордували, як бачу.

Вовк глянув угору й уздрів цапика.

"Е-е-е, надто високо,— подумав,— не долізу".

— О, що за очі! Я просто щасливий, що їх побачив! — гукає далі цапик.— Червоні та блискучі! А блискавки з них не вилітають?

Вовк вишкірив зуби, але промовчав,— що було казати?

— Ого-го-го, оце так зуби! — реготав цапик.— Як тільки в роті вміщаються? Язика чи губи часом не поколеш? Ха-ха-ха!

"От лиха година — не доскочу! — знову подумав вовк.— Я б тобі показав!"

— Але ж і шуба в тебе! Густа, м'яка! Правду казав днями наш пес! А я, дурний, не вірив, думав, що то він бреше. Чи не взяв би ти мене, дядечку вовче, із собою — вкупі веселіше буде! Ти б мені казки розповідав узимку біля вогнища. То візьмеш?

— У-у-у, западись ти! — пробурчав вовчисько.

— А знаєш, що казав наш собака? — знову крикнув цапик.— Що в тебе шия не повертається! Хі-хі-хі! Що ти як дерев'яний, і всі з тебе сміються! А ти, чув я, з ним приятелюєш? Тільки зустрінетеся — зразу обіймаєтесь, як брати. Це правда?

Вовк дивився на цапика, і очі йому палали вогнем.

— Зажди трохи,— співав своєї цапик,— посидь, скоро прийдуть моя мати з господинею і собака, вони тебе пригостять. Не квапся!

Вовк важко підвівся й поволі ступив кілька кроків. Потім спинився, повернув голову й гукнув:

— Коли ти гадаєш, цапику, що з мене поглузував, то сам себе дуриш. Знаєш, хто тут насправді з мене насміявся? Не ти, а скеля, на яку я не можу вилізти!

По цих словах почвалав сіроманець стежкою до гір і скоро зник за деревами, погамувавши свою лють.